

Arrest

nr. 101 370 van 22 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 oktober 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. KALIN *loco* advocaat K. BLOMME en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart een asielaanvraag te hebben ingediend op 24 februari 2010.

Zij vervolgt dat haar asielaanvraag op 15 februari 2012 werd afgewezen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoekster diende een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 31 mei 2012 werd het beroep van verzoekster verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en werd haar zowel de vluchtelingenstatus, als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Inmiddels diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 30 oktober 2012 werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het rolnummer X.

Eveneens op 30 oktober 2012 werd ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2 hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd”*

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72 juncto artikel 39/81 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

Verweerder heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

Tevens wenst de Raad erop te wijzen dat verweerder ook naliet het administratief dossier binnen de voorgeschreven termijn van acht dagen toe te sturen. Met toepassing van artikel 39/59, § 1 van de vreemdelingenwet dienen de door verzoeksters vermelde feiten als bewezen te worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad vast dat verzoekster het rechtens vereiste belang ontbeert.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan

de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn verstreken was, hetgeen door verzoekster niet wordt betwist. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In het verzoekschrift voert verzoekster onder meer de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM. De ontvankelijkheid van de vordering hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing en deze artikelen van het EVRM.

Verzoekster stelt dat de autoriteiten in Litouwen niet bij machte waren om haar vader te beschermen. Hieruit volgt volgens verzoekster dat zij ook in een levensbedreigende situatie zal terechtkomen in het geval van een terugzending naar Litouwen. Vervolgens gaat verzoekster in op de situatie van haar vader. Verzoekster stelt dat de loutere verwijzing in de bestreden beslissing naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan volstaan daar er ondertussen een cassatieberoep werd ingediend tegen dit arrest. Verder stelt verzoekster dat zij in Litouwen werd erkend als politiek vluchteling, zodat het vaststaat dat zij niet terug kan naar haar land van herkomst. Voorts gaat verzoekster in op de situatie in Tsjetsjenië.

In casu hebben zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de Raad aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Dit wordt niet betwist door verzoekster. De bewoordingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM zijn gelijklopend. Voornoemde vaststelling impliceert dat verzoekster geen risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het komt niet aan de Raad toe om bij huidig beroep opnieuw de asielsituatie van verzoekster te gaan onderzoeken. Verzoekster heeft zoals zij verklaart een cassatieberoep ingediend tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Evenwel werd dit cassatieberoep niet-toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 8815 van 19 juli 2012. Verzoekster heeft dan ook geen belang meer bij haar betoog dat het niet volstaat te verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Aldus maakt verzoekster niet aannemelijk dat een terugkeer naar Litouwen in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. De verwijzing naar de situatie in Tsjetsjenië is niet dienstig daar zoals verzoekster zelf aangeeft, zij een erkend politiek vluchteling is in Litouwen en er aldus geen sprake is van een terugkeer naar Tsjetsjenië.

Voor wat betreft de ingeroepen schending van artikel 5 van het EVRM merkt de Raad op dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot de loutere vermelding van deze verdragsbepaling, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden.

Het betoog van verzoekster doet geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris ter zake.

Het beroep is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU